

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/977

z dnia 10 maja 2023 r.

w sprawie wymiany informacji między organami ścigania państw członkowskich i uchylająca decyzję ramową Rady 2006/960/WSiSW

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 87 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Transnarodowa działalność przestępcza stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego Unii i wymaga skoordynowanej, ukierunkowanej i dostosowanej reakcji. Chociaż organy krajowe działające w terenie są na pierwszej linii w zwalczaniu przestępczości i terroryzmu, działania na szczeblu Unii mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia efektywnej i skutecznej współpracy w zakresie wymiany informacji. Ponadto przestępczość zorganizowana i terroryzm szczególnie unaoczniają powiązania między bezpieczeństwem zewnętrznym a wewnętrznym. Transnarodowa działalność przestępcza rozprzestrzenia się ponad granicami i przejawia się w działalności zorganizowanych grup przestępczych i grup terrorystycznych angażujących się w różnorodną, coraz bardziej dynamiczną i złożoną działalność przestępczą. Istnieje zatem potrzeba udoskonalenia ram prawnych w celu zapewnienia, aby właściwe organy ścigania mogły skuteczniej zapobiegać przestępstwom, wykrywać je i prowadzić postępowania przygotowawcze w ich sprawie.
- (2) Dla rozwoju przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, która charakteryzuje się brakiem kontroli na granicach wewnętrznych, kluczowe jest, by właściwe organy ścigania w jednym państwie członkowskim miały, w ramach mającego zastosowanie prawa Unii i prawa krajowego, możliwość uzyskania równoważnego dostępu do informacji, którymi dysponują ich koledzy w innym państwie członkowskim. W tym względzie właściwe organy ścigania powinny współpracować skutecznie i w całej Unii. Dlatego też współpraca policyjna w zakresie wymiany istotnych informacji do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie jest istotnym elementem środków stanowiących podstawę bezpieczeństwa publicznego na współzależnym obszarze bez kontroli na granicach wewnętrznych. Wymiana informacji na temat przestępczości i działalności przestępczej, w tym terroryzmu, służy ogólnemu celowi, jakim jest ochrona bezpieczeństwa osób fizycznych oraz zabezpieczenie istotnych interesów osób prawnych chronionych na mocy prawa.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 marca 2023 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 24 kwietnia 2023 r.

- (3) Większość zorganizowanych grup przestępczych działa w co najmniej trzech krajach, a ich członkowie mają wiele obywatelstw i uczestniczą w różnych działaniach przestępczych. Struktura zorganizowanych grup przestępczych jest coraz bardziej wyrafinowana, z silnymi i skutecznymi transgranicznymi systemami komunikacji i współpracy między ich członkami.
- (4) Dla skutecznego zwalczania przestępczości transgranicznej niezwykle ważne jest, aby właściwe organy ścigania szybko wymieniały się informacjami i prowadziły współpracę operacyjną. Chociaż współpraca transgraniczna między właściwymi organami ścigania poprawiła się w ostatnich latach, nadal istnieją pewne przeszkody praktyczne i prawne. W tym względzie zalecenie Rady (UE) 2022/915 ⁽²⁾ pomoże państwom członkowskim w dalszym zacieśnianiu transgranicznej współpracy operacyjnej.
- (5) Niektóre państwa członkowskie opracowały projekty pilotażowe mające na celu wzmocnienie współpracy transgranicznej, koncentrując się na przykład na wspólnych patrolach funkcjonariuszy policji z sąsiadujących państw członkowskich w regionach przygranicznych. Szereg państw członkowskich zawarło również umowy dwustronne, a nawet wielostronne, aby zacieśnić współpracę transgraniczną, w tym wymianę informacji. Niniejsza dyrektywa nie ogranicza takich możliwości, pod warunkiem że przepisy dotyczące wymiany informacji określone w takich umowach są zgodne z niniejszą dyrektywą, jeżeli ma ona zastosowanie. Wprost przeciwnie, zachęca się państwa członkowskie do wymiany najlepszych praktyk i wniosków wyciągniętych z takich projektów pilotażowych i umów oraz do korzystania w tym celu z dostępnego finansowania unijnego, w szczególności z Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1149 ⁽³⁾.
- (6) Wymiana informacji między państwami członkowskimi w celu zapobiegania przestępstwom i ich wykrywania jest uregulowana konwencją wykonawczą do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. ⁽⁴⁾, przyjętą w dniu 19 czerwca 1990 r., w szczególności jej art. 39 i 46. Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW ⁽⁵⁾ częściowo zastąpiła te przepisy i wprowadziła nowe zasady wymiany informacji oraz danych wywiadowczych między właściwymi organami ścigania.
- (7) Oceny, w tym oceny przeprowadzone na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 1053/2013 ⁽⁶⁾, wykazały, że decyzja ramowa 2006/960/WSiSW nie jest wystarczająco jasna i nie zapewnia odpowiedniej i szybkiej wymiany istotnych informacji między państwami członkowskimi. Z ocen wynika również, że ta decyzja ramowa jest w niewielkim stopniu stosowana w praktyce, częściowo ze względu na obserwowany brak jasności między zakresem stosowania konwencji wykonawczej do układu z Schengen a zakresem stosowania tej decyzji ramowej.
- (8) Istniejące ramy prawne należy zatem zaktualizować z myślą o wyeliminowaniu rozbieżności i ustanowieniu jasnych i zharmonizowanych zasad, aby ułatwić i zapewnić odpowiednią i szybką wymianę informacji między właściwymi organami ścigania różnych państw członkowskich oraz umożliwić właściwym organom ścigania dostosowanie się do szybko zmieniającego się i rozszerzającego się charakteru przestępczości zorganizowanej, w tym w kontekście globalizacji i cyfryzacji społeczeństwa.

⁽²⁾ Zalecenie Rady (UE) 2022/915 z dnia 9 czerwca 2022 r. w sprawie współpracy operacyjnej organów ścigania, Dz.U. L 158 z 13.6.2022, s. 53.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1149 z dnia 7 lipca 2021 r. w sprawie Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego (Dz.U. L 251 z 15.7.2021, s. 94).

⁽⁴⁾ Konwencja wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19).

⁽⁵⁾ Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie uproszczenia wymiany informacji i danych wywiadowczych między organami ścigania państw członkowskich Unii Europejskiej (Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 89).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1053/2013 z dnia 7 października 2013 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny i monitorowania w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen oraz uchylenia decyzji komitetu wykonawczego z dnia 16 września 1998 r. dotyczącej utworzenia Stałego Komitetu ds. Oceny i Wprowadzania w Życie Dorobku Schengen (Dz.U. L 295 z 6.11.2013, s. 27).

- (9) Niniejsza dyrektywa powinna w szczególności obejmować wymianę informacji do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, a tym samym zastąpienie w pełni – w zakresie, w jakim dotyczy to takiej wymiany – art. 39 i 46 konwencji wykonawczej do układu z Schengen, co zapewni niezbędną pewność prawa. Należy ponadto uprościć i doprecyzować odpowiednie zasady, aby ułatwić ich skuteczne stosowanie w praktyce.
- (10) Konieczne jest ustanowienie zharmonizowanych zasad regulujących przekrojowe aspekty wymiany informacji między państwami członkowskimi na podstawie niniejszej dyrektywy na różnych etapach ścigania przestępstw, począwszy od fazy gromadzenia danych wywiadowczych o przestępstwach aż po fazę postępowania przygotowawczego. Zasady te powinny obejmować wymianę informacji za pośrednictwem centrów współpracy policyjno-celnej ustanowionych między co najmniej dwoma państwami członkowskimi na podstawie dwustronnych lub wielostronnych porozumień do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie. Zasady te nie powinny jednak obejmować dwustronnej wymiany informacji z państwami trzecimi. Przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie nie powinny wpływać na stosowanie przepisów prawa Unii dotyczących konkretnych systemów lub ram takiej wymiany informacji, takich jak przepisy ustanowione w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 ⁽⁷⁾, (UE) 2018/1860 ⁽⁸⁾, (UE) 2018/1861 ⁽⁹⁾ oraz (UE) 2018/1862 ⁽¹⁰⁾, dyrektywach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 ⁽¹¹⁾ i (UE) 2019/1153 ⁽¹²⁾ oraz decyzjach Rady 2008/615/WSiSW ⁽¹³⁾ i 2008/616/WSiSW ⁽¹⁴⁾.
- (11) Przestępstwo jest autonomicznym pojęciem prawa unijnego, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Do celów niniejszej dyrektywy, w interesie skutecznego zwalczania przestępczości termin „przestępstwo” należy rozumieć jako odnoszący się do wszelkich czynów podlegających karze na mocy prawa karnego państwa członkowskiego, które otrzymuje informacje, na podstawie wniosku lub na podstawie udzielenia informacji z własnej inicjatywy zgodnie z niniejszą dyrektywą, niezależnie od kary, która może zostać nałożona w tym państwie członkowskim, oraz niezależnie od tego, czy czyn ten jest karalny na mocy prawa karnego państwa członkowskiego udzielającego informacji, z zastrzeżeniem podstaw odrzucenia wniosków o udzielenie informacji określonych w niniejszej dyrektywie.
- (12) Niniejsza dyrektywa nie narusza Konwencji sporządzonej na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie pomocy wzajemnej i współpracy między administracjami celnymi ⁽¹⁵⁾ (konwencja neapolitańska II).
- (13) Z uwagi na fakt, iż niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przetwarzania informacji w toku działania wykarczającego poza zakres zastosowania prawa Unii, działania dotyczące bezpieczeństwa narodowego nie są objęte zakresem zastosowania niniejszej dyrektywy.

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW (Dz.U. L 135 z 24.5.2016, s. 53).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1860 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1861 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie odpraw granicznych, zmiany konwencji wykonawczej do układu z Schengen oraz zmiany i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1987/2006 (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 14).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1862 z dnia 28 listopada 2018 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen (SIS) w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, zmiany i uchylenia decyzji Rady 2007/533/WSiSW oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1986/2006 i decyzji Komisji 2010/261/UE (Dz.U. L 312 z 7.12.2018, s. 56).

⁽¹¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 132).

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1153 z dnia 20 czerwca 2019 r. ustanawiająca zasady ułatwiające korzystanie z informacji finansowych i innych informacji w celu zapobiegania niektórym przestępstwom, ich wykrywania, prowadzenia dochodzeń w ich sprawie lub ich ścigania oraz uchylająca decyzję Rady 2000/642/WSiSW (Dz.U. L 186 z 11.7.2019, s. 122).

⁽¹³⁾ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1).

⁽¹⁴⁾ Decyzja Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 12).

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 24 z 23.1.1998, s. 2.

- (14) Niniejsza dyrektywa nie reguluje udzielania i wykorzystywania informacji jako dowodów w postępowaniu sądowym. W szczególności nie należy jej rozumieć jako ustanawiającej prawo do wykorzystywania informacji udzielonych zgodnie z niniejszą dyrektywą jako dowodów i w związku z tym nie ma ona wpływu na żaden przewidziany w obowiązujących przepisach wymóg uzyskania zgody państwa członkowskiego udzielającego informacji na takie wykorzystanie. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na akty prawa Unii dotyczące dowodów, takie jak rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu wydania dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych i europejskiego nakazu zabezpieczenia dowodów dotyczącego elektronicznego materiału dowodowego w sprawach karnych, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/41/UE⁽¹⁶⁾ i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej zharmonizowane przepisy dotyczące wyznaczenia ustanowionych oddziałów oraz mianowania przedstawicieli prawnych w celu gromadzenia dowodów elektronicznych na potrzeby postępowań karnych. W związku z tym, mimo braku takiego obowiązku na podstawie niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie udzielające informacji na podstawie niniejszej dyrektywy powinny mieć możliwość wyrażenia zgody, w momencie udzielania informacji lub później, na wykorzystanie tych informacji jako dowodów w postępowaniu sądowym, w tym, gdy jest to konieczne na mocy prawa krajowego, poprzez wykorzystanie instrumentów dotyczących współpracy sądowej obowiązujących między państwami członkowskimi.
- (15) Wymiana informacji na podstawie niniejszej dyrektywy powinna podlegać pięciu zasadom ogólnym, mianowicie zasadom dostępności, równoważnego dostępu, poufności, własności danych i wiarygodności danych. Chociaż zasady te nie naruszają bardziej szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy, powinny one w stosownych przypadkach kierować jej wykładnią i stosowaniem. Po pierwsze, zasadę dostępności należy rozumieć jako wskazującą, że istotne informacje dostępne dla pojedynczego punktu kontaktowego lub właściwych organów ścigania jednego państwa członkowskiego powinny być dostępne, w najszerszym możliwym zakresie, również punktom lub właściwym organom ścigania innych państw członkowskich. Zasada ta nie powinna jednak wpływać na stosowanie, w uzasadnionych przypadkach, przepisów szczegółowych niniejszej dyrektywy ograniczających dostępność informacji, takich jak przepisy dotyczące podstaw odmownego rozpatrzenia wniosków o informacje i zgody organu sądowego, ani na obowiązek uzyskania zgody państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, które pierwotnie udzieliło informacji przed ich udostępnieniem. Po drugie, zgodnie z zasadą równoważnego dostępu państwa członkowskie powinny zapewnić, aby dostęp pojedynczego punktu kontaktowego i właściwych organów ścigania innych państw członkowskich do istotnych informacji był zasadniczo taki sam – a zatem nie powinien być ani bardziej, ani mniej rygorystyczny niż dostęp ich własnego pojedynczego punktu kontaktowego i właściwych organów ścigania do tych informacji, z zastrzeżeniem bardziej szczegółowych przepisów niniejszej dyrektywy. Po trzecie, zasada poufności zobowiązuje państwa członkowskie do wzajemnego przestrzegania krajowych przepisów dotyczących poufności przy przetwarzaniu informacji oznaczonych jako poufne, które są przekazywane ich pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub ich właściwym organom ścigania, poprzez zapewnienie podobnego poziomu poufności zgodnie z zasadami poufności określonymi w prawie krajowym. Po czwarte, zgodnie z zasadą własności danych informacje pierwotnie uzyskane od innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego powinny być przekazywane wyłącznie za zgodą tego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego i na warunkach przez nie nałożonych. Po piąte, zgodnie z zasadą wiarygodności danych, dane osobowe uznane za niedokładne, niekompletne lub nieaktualne powinny zostać usunięte lub sprostowane lub ich przetwarzanie powinno zostać odpowiednio ograniczone, a każdy odbiorca tych danych powinien zostać niezwłocznie powiadomiony.
- (16) Aby osiągnąć cel, jakim jest ułatwienie i zapewnienie odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji między państwami członkowskimi, niniejsza dyrektywa powinna przewidywać możliwość uzyskania informacji przez państwa członkowskie w drodze skierowania wniosku o informacje do pojedynczego punktu kontaktowego innych państw członkowskich zgodnie z pewnymi jasnymi, uproszczonymi i zharmonizowanymi wymogami. W odniesieniu do treści wniosków o informacje niniejsza dyrektywa powinna określać w szczególności – w sposób wyczerpujący i wystarczająco szczegółowy oraz z zastrzeżeniem potrzeby indywidualnej oceny – sytuacje, w których wnioski o informacje należy uznać za pilne, jakie wyjaśnienia powinny zawierać jako minimum i w jakim języku należy je przedłożyć.
- (17) Chociaż pojedyncze punkty kontaktowe każdego państwa członkowskiego powinny w każdym przypadku móc składać wnioski o informacje do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego, w celu zapewnienia elastyczności państwa członkowskie powinny mieć ponadto możliwość wyznaczenia niektórych ze swoich właściwych organów ścigania, które mogą być zaangażowane we współpracę europejską, jako wyznaczonych organów ścigania do celów składania takich wniosków do pojedynczego punktu kontaktowego innych państw członkowskich. Każde państwo członkowskie powinno przedłożyć Komisji wykaz wyznaczonych przez siebie organów ścigania. Państwa członkowskie powinny powiadamiać Komisję o wszelkich zmianach w tym wykazie. Komisja

⁽¹⁶⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. L 130 z 1.5.2014, s. 1).

powinna publikować te wykazy w internecie. Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły pełnić swoje funkcje koordynacyjne przewidziane w niniejszej dyrektywie, konieczne jest jednak, by w przypadku gdy państwo członkowskie postanowi zezwolić niektórym ze swoich właściwych organów ścigania na składanie wniosków o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych innych państw członkowskich, to państwo członkowskie informowało swój pojedynczy punkt kontaktowy o wszystkich wychodzących wnioskach o informacje i o wszelkiej związanej z nimi komunikacji, poprzez każdorazowe przesłanie mu ich kopii. Państwa członkowskie powinny dążyć do ograniczenia nieuzasadnionego powielania danych osobowych do ścisłego minimum.

- (18) Do zapewnienia szybkiego przetwarzania wniosków o informacje składanych do pojedynczego punktu kontaktowego niezbędne są terminy. Terminy powinny być jasne i proporcjonalne oraz powinny uwzględniać, czy wniosek o informacje jest pilny i czy wniosek odnosi się do bezpośrednio dostępnych informacji czy do pośrednio dostępnych informacji. W celu zapewnienia przestrzegania mających zastosowanie terminów, a jednocześnie umożliwienia pewnej elastyczności, gdy jest to obiektywnie uzasadnione, należy zezwolić w drodze wyjątku na odstępstwa od tych terminów tylko wtedy, gdy właściwy organ sądowy państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, potrzebuje dodatkowego czasu na podjęcie decyzji w sprawie udzielenia niezbędnej zgody organu sądowego, i tylko w takim zakresie. Taka potrzeba może powstać na przykład ze względu na szeroki zakres lub złożoność kwestii uwzględnionych we wniosku o informacje. Aby w miarę możliwości nie przeoczyć pilnych okazji do podjęcia działań w konkretnych przypadkach, państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, powinno przekazać wszelkie żądane informacje niezwłocznie po wejściu w ich posiadanie przez pojedynczy punkt kontaktowy, nawet jeżeli informacje te nie są jedynymi dostępnymi informacjami, które są istotne dla wniosku. Pozostałe żądane informacje należy przekazać potem, tak szybko jak znajdą się one w posiadaniu pojedynczego punktu kontaktowego.
- (19) Pojedyncze punkty kontaktowe powinny ocenić, czy żądane informacje są niezbędne i proporcjonalne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy oraz czy wyjaśnienie obiektywnych powodów uzasadniających wniosek jest wystarczająco jasne i szczegółowe, aby uniknąć nieuzasadnionego udzielania informacji lub udzielania nieproporcjonalnych ilości informacji.
- (20) W wyjątkowych przypadkach obiektywnie uzasadnione może być odmowne rozpatrzenie przez państwo członkowskie wniosku o informacje złożonego do jego pojedynczego punktu kontaktowego. Aby zapewnić skuteczne funkcjonowanie systemu utworzonego niniejszą dyrektywą w pełnej zgodności z zasadą praworządności, przypadki te powinny być wyczerpująco określone, a ich wykładni należy dokonywać w sposób zawężający. Przepisy określone w niniejszej dyrektywie kładą jednak duży nacisk na zasady konieczności i proporcjonalności, zapewniając tym samym zabezpieczenia przed wszelkim niewłaściwym wykorzystywaniem wniosków o informacje, w tym w przypadkach gdy wiązałoby się to z oczywistym naruszeniem praw podstawowych. Państwa członkowskie, w myśl swojej ogólnej należytej staranności, powinny zatem zawsze sprawdzać zgodność wniosków przedkładanych im na podstawie niniejszej dyrektywy z zasadami konieczności i proporcjonalności oraz odrzucać te wnioski, które uznają za niezgodne. W przypadku gdy powody odmownego rozpatrzenia wniosku odnoszą się jedynie do części żądanych informacji, pozostałe informacje należy przekazać w terminie określonym w niniejszej dyrektywie. Aby zapobiec niepotrzebnym przypadkom odmownego rozpatrzenia wniosku o informacje, pojedynczy punkt kontaktowy lub wyznaczony właściwy organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego, stosownie do przypadku, powinny, na żądanie, udzielić wyjaśnień lub uściśleń, które są niezbędne do rozpatrzenia wniosku o informacje. Mający zastosowanie bieg terminów należy zawiesić od momentu otrzymania przez pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, właściwy organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego wniosku o wyjaśnienia lub uściślenia. Możliwość zwrócenia się o wyjaśnienia lub uściślenia powinna jednak istnieć tylko wtedy, gdy wyjaśnienia lub uściślenia są obiektywnie konieczne i proporcjonalne, ponieważ w przeciwnym razie wniosek o informacje musiałby zostać rozpatrzony odmownie z jednego z powodów wymienionych w niniejszej dyrektywie. W interesie skutecznej współpracy należy również zachować możliwość zwrócenia się o niezbędne wyjaśnienia lub uściślenia w innych sytuacjach, co jednak nie powinno prowadzić do zawieszenia biegu terminów.
- (21) Aby zapewnić niezbędną elastyczność w świetle potrzeb operacyjnych, które mogą się różnić w praktyce, niniejsza dyrektywa powinna przewidywać dwa inne sposoby wymiany informacji oprócz wniosków o informacje składanych do pojedynczych punktów kontaktowych. Pierwszym z nich jest samorzutne udzielenie informacji przez pojedynczy punkt kontaktowy lub właściwy organ ścigania pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwemu organowi ścigania innego państwa członkowskiego bez uprzedniego wniosku, a mianowicie dostarczanie informacji z własnej inicjatywy. Drugim z nich jest udzielenie informacji w odpowiedzi na wnioski o informacje złożone przez pojedyncze punkty kontaktowe albo właściwe organy ścigania bezpośrednio do właściwego organu ścigania innego państwa członkowskiego. W odniesieniu do obu sposobów wymiany informacji niniejsza dyrektywa określa jedynie ograniczoną liczbę minimalnych wymogów, w szczególności dotyczących informowania odpowiednich pojedynczych punktów kontaktowych oraz – jeżeli chodzi o udzielanie informacji z własnej inicjatywy – sytuacji, w jakich

informacje mają być udzielane, oraz języka, w którym należy to czynić. Wymogi te powinny mieć również zastosowanie do sytuacji, w których właściwy organ ścigania przekazuje informacje pojedynczemu punktowi kontaktowemu swojego państwa członkowskiego w celu przekazania tych informacji innemu państwu członkowskiemu, na przykład gdy jest to konieczne do zapewnienia zgodności z określonymi w niniejszej dyrektywie przepisami dotyczącymi języka, w którym należy przekazywać informacje.

- (22) Wymóg uzyskania uprzedniej zgody organu sądowego na udzielenie informacji, jeżeli jest przewidziany w prawie krajowym, stanowi ważne zabezpieczenie, które należy uszanować. Jednak systemy prawne państw członkowskich różnią się pod tym względem i niniejsza dyrektywa nie powinna być rozumiana jako mająca wpływ na zasady i warunki dotyczące uzyskania uprzedniej zgody organu sądowego ustanowione w prawie krajowym, z wyjątkiem wymogu spełnienia warunku, że wymiana krajowa i wymiana między państwami członkowskimi muszą być traktowane w sposób równoważny zarówno pod względem merytorycznym, jak i proceduralnym. Ponadto aby ograniczyć do minimum wszelkie opóźnienia i komplikacje związane ze stosowaniem takiego wymogu, pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, właściwe organy ścigania państwa członkowskiego właściwego organu sądowego powinny podjąć wszelkie kroki praktyczne i prawne, w razie potrzeby we współpracy z pojedynczym punktem kontaktowym lub wyznaczonym organem ścigania wnioskującego państwa członkowskiego w celu jak najszybszego uzyskania zgody organu sądowego. Pomimo tego, że podstawa prawna niniejszej dyrektywy ogranicza się do współpracy organów ścigania przewidzianej w art. 87 ust. 2 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), niniejsza dyrektywa może dotyczyć organów sądowych.
- (23) Szczególnie ważne jest zapewnienie ochrony danych osobowych zgodnie z prawem Unii w odniesieniu do wszelkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy. W tym celu wszelkie przetwarzanie danych osobowych przez pojedynczy punkt kontaktowy lub właściwy organ ścigania na podstawie niniejszej dyrektywy powinno odbywać się w pełnej zgodności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680⁽¹⁷⁾. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/794 Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol) ma przetwarzać dane zgodnie z przepisami w nim określonymi. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na to rozporządzenie i tę dyrektywę. W szczególności należy określić, że wszelkie dane osobowe wymieniane przez pojedyncze punkty kontaktowe i właściwe organy ścigania pozostają ograniczone do kategorii danych w podziale na kategorie danych osoby, której dane dotyczą, wymienionych w sekcji B załącznika II do rozporządzenia (UE) 2016/794. W związku z tym należy wyraźnie rozróżnić dane dotyczące podejrzanych i dane dotyczące świadków, ofiar lub osób należących do innych grup, w odniesieniu do których stosuje się bardziej rygorystyczne ograniczenia. Ponadto w miarę możliwości wszelkie takie dane osobowe należy klasyfikować pod względem stopnia ich dokładności i wiarygodności. Aby zapewnić dokładność i wiarygodność, fakty należy odróżnić od osobistych osądów. Pojedyncze punkty kontaktowe lub, w stosownych przypadkach, właściwe organy ścigania powinny przetwarzać wnioski o informacje na podstawie niniejszej dyrektywy możliwie jak najszybciej, aby zapewnić dokładność i wiarygodność danych osobowych, uniknąć niepotrzebnego powielania danych oraz zmniejszyć ryzyko, że dane te będą nieaktualne lub niedostępne dla nich. Jeżeli okaże się, że dane osobowe są nieprawidłowe, należy je niezwłocznie sprostować lub usunąć lub odpowiednio ograniczyć ich przetwarzanie.
- (24) Dla umożliwienia odpowiedniego i szybkiego udzielania informacji przez pojedyncze punkty kontaktowe, w odpowiedzi na wniosek albo z własnej inicjatywy, istotne jest, by właściwe organy ścigania rozumiały się wzajemnie. Wszelka wymiana informacji, w tym dostarczenie żądanych informacji, odmowa rozpatrzenia wniosku o udzielenie informacji, w tym powody takiej odmowy, oraz, w stosownych przypadkach, wnioski o wyjaśnienia lub uściślenia oraz przekazane wyjaśnienia lub uściślenia, które odnoszą się do konkretnego wniosku, powinny być przekazywane w języku, w którym wniosek ten został złożony. Aby zapobiec opóźnieniom w dostarczaniu żądanych informacji spowodowanym barierami językowymi oraz ograniczyć koszty tłumaczenia, państwa członkowskie powinny zatem ustanowić wykaz zawierający co najmniej jeden język, w którym można kierować się do ich pojedynczego punktu kontaktowego i w którym można się z nim komunikować. Ponieważ język angielski jest językiem szeroko rozumianym i używanym w praktyce w odniesieniu do współpracy organów ścigania w Unii, powinien znaleźć się w tym wykazie. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz oraz wszelkie jego aktualizacje Komisji. Komisja powinna opublikować w internecie zestawienie takich wykazów.

⁽¹⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłająca decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 89).

- (25) Aby zapewnić bezpieczeństwo i ochronę obywateli europejskich, Europol musi posiadać informacje niezbędne do pełnienia swojej roli jako unijnego centrum informacji kryminalnych wspierającego właściwe organy ścigania. Dlatego też w przypadku wymiany informacji między państwami członkowskimi, niezależnie od tego, czy odbywa się ona na podstawie wniosku o informacje złożonego do pojedynczego punktu kontaktowego lub właściwego organu ścigania, czy też informacje są przekazywane z własnej inicjatywy pojedynczego punktu kontaktowego lub właściwego organu, należy w poszczególnych przypadkach ocenić, czy kopia wniosku o informacje złożonego na podstawie niniejszej dyrektywy lub kopia informacji wymienianych na podstawie niniejszej dyrektywy powinna zostać przesłana do Europolu zgodnie z art. 7 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2016/794, jeżeli dotyczy przestępstwa wchodzącego w zakres celów Europolu. Oceny takie powinny opierać się na celach Europolu określonych w rozporządzeniu (UE) 2016/794 w zakresie, w jakim dotyczy to zakresu przestępstwa. Państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do przesyłania do Europolu kopii wniosku o informacje lub kopii wymienianych informacji, jeżeli byłoby to sprzeczne z istotnymi interesami bezpieczeństwa danego państwa członkowskiego, jeżeli zagroziłoby to toczącemu się postępowaniu przygotowawczemu lub bezpieczeństwu osób lub spowodowałoby to ujawnienie informacji o organizacjach lub o konkretnych działaniach wywiadowczych związanych z bezpieczeństwem narodowym. Ponadto, zgodnie z zasadą własności danych i z zastrzeżeniem obowiązku określonego w rozporządzeniu (UE) 2016/794 dotyczącego określenia celu i ograniczeń przetwarzania informacji przez Europol, informacje uzyskane pierwotnie od innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego powinny być przekazywane Europolowi wyłącznie w przypadku, gdy to państwo członkowskie lub państwo trzecie wyraziło zgodę. Państwa członkowskie powinny zapewnić odpowiednie wsparcie i szkolenia dla pracowników swoich pojedynczych punktów kontaktowych i właściwych organów ścigania, aby mogli oni szybko i dokładnie określić, które informacje wymieniane na podstawie niniejszej dyrektywy wchodzą w zakres mandatu Europolu i są niezbędne do realizacji jego celów.
- (26) Należy zaradzić problemowi mnożenia kanałów komunikacyjnych wykorzystywanych do przekazywania informacji dotyczących egzekwowania prawa między państwami członkowskimi, ponieważ utrudnia to odpowiednią i szybką wymianę takich informacji oraz zwiększa ryzyko dla bezpieczeństwa danych osobowych. W związku z tym korzystanie z aplikacji sieci bezpiecznej wymiany informacji („SIENA”), zarządzanej i rozwijanej przez Europol zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/794, powinno być obowiązkowe w odniesieniu do wszelkiego takiego przekazywania i komunikacji na podstawie niniejszej dyrektywy, w tym wysyłania wniosków o informacje składanych do pojedynczych punktów kontaktowych i bezpośrednio do właściwych organów ścigania, udzielania informacji w odpowiedzi na takie wnioski i udzielania informacji przez pojedyncze punkty kontaktowe i właściwe organy ścigania z własnej inicjatywy, komunikacji w sprawie odmów, wyjaśnień i uściśleń, a także kopii przesyłanych do pojedynczych punktów kontaktowych i Europolu. W tym celu wszystkie pojedyncze punkty kontaktowe, a także wszystkie właściwe organy ścigania, które mogą być zaangażowane w taką wymianę, powinny być bezpośrednio połączone z aplikacją SIENA. Aby umożliwić funkcjonariuszom pierwszej linii, takim jak funkcjonariusze policji uczestniczący w obławach, korzystanie z aplikacji SIENA, system ten, w stosownych przypadkach, powinien być również operacyjny na urządzeniach mobilnych. Należy jednak przewidzieć w tym zakresie krótki okres przejściowy, aby umożliwić pełne wdrożenie SIENA, ponieważ wiąże się ono ze zmianą obecnych ustaleń w niektórych państwach członkowskich i wymaga przeszkolenia takiego personelu. Aby uwzględnić rzeczywistość operacyjną i nie utrudniać dobrej współpracy między właściwymi organami ścigania, państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia swoim pojedynczym punktom kontaktowym lub właściwym organom ścigania na korzystanie z innego bezpiecznego kanału komunikacji w ograniczonej liczbie uzasadnionych sytuacji. W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają swoim pojedynczym punktom kontaktowym lub właściwym organom ścigania na korzystanie z innego kanału komunikacji ze względu na pilny charakter wniosku o udzielenie informacji, powinny one – w przypadkach gdy jest to wykonalne i zgodne z potrzebami operacyjnymi – powrócić do korzystania z aplikacji SIENA po tym, jak sytuacja przestanie być pilna. Do celów wewnętrznej wymiany informacji w obrębie państwa członkowskiego korzystanie z aplikacji SIENA nie powinno być obowiązkowe.
- (27) Aby uprościć i ułatwić przepływy informacji oraz lepiej nimi zarządzać, każde państwo członkowskie powinno ustanowić lub wyznaczyć pojedynczy punkt kontaktowy. Pojedyncze punkty kontaktowe powinny odpowiadać za koordynację i ułatwianie wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy. Każde państwo członkowskie powinno powiadamiać Komisję o ustanowieniu lub wyznaczeniu swojego pojedynczego punktu kontaktowego i wszelkich zmianach dotyczących tego punktu. Komisja powinna publikować te powiadomienia i wszelkie ich aktualizacje. Pojedyncze punkty kontaktowe powinny w szczególności przyczynić się do niwelowania przeszkód w przepływie informacji wynikających z fragmentacji sposobu wzajemnej komunikacji właściwych organów ścigania, w odpowiedzi na rosnącą potrzebę wspólnego zwalczania przestępczości transgranicznej, takiej jak nielegalny obrót środkami odurzającymi, cyberprzestępczość, handel ludźmi i terroryzm. Pojedynczym punktom kontaktowym należy powierzyć szereg zadań stanowiących minimum, a także powinny one mieć pewne minimalne zdolności, tak aby mogły skutecznie pełnić swoje funkcje koordynacyjne w odniesieniu do transgranicznej wymiany informacji na potrzeby ochrony porządku publicznego na podstawie niniejszej dyrektywy.

- (28) Pojedyncze punkty kontaktowe powinny mieć dostęp do wszystkich informacji dostępnych w ich państwie członkowskim, w tym łatwy w obsłudze dostęp do wszystkich odpowiednich unijnych i międzynarodowych baz danych i platform, zgodnie z warunkami określonymi w mających zastosowanie przepisach unijnych i krajowych. Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły spełniać wymogi niniejszej dyrektywy, w szczególności wymogi dotyczące terminów, powinny dysponować odpowiednimi zasobami budżetowymi i personalnymi, w tym odpowiednimi zdolnościami w zakresie tłumaczeń, i działać przez całą dobę. W tym względzie posiadanie punktu obsługi, który jest w stanie sprawdzać, przetwarzać i przekazywać przychodzące wnioski o informacje, mogłoby zwiększyć efektywność i skuteczność tych punktów. Pojedyncze punkty kontaktowe powinny mieć również stale do dyspozycji organy sądowe właściwe do udzielania niezbędnych zgód organu sądowego. W praktyce można to osiągnąć na przykład przez zapewnienie fizycznej obecności takich organów sądowych w pomieszczeniach pojedynczego punktu kontaktowego lub funkcjonalnej dostępności takich organów sądowych w pomieszczeniach pojedynczego punktu kontaktowego albo bezpośredniej dostępności na wezwanie.
- (29) Aby pojedyncze punkty kontaktowe mogły skutecznie wykonywać swoje funkcje koordynacyjne przewidziane w niniejszej dyrektywie, w skład pojedynczych punktów kontaktowych powinni wchodzić pracownicy właściwych organów ścigania, których zaangażowanie jest niezbędne do odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy. Chociaż decyzja o dokładnej organizacji i składzie niezbędnych do spełnienia tego wymogu należy do poszczególnych państw członkowskich, organy policji, służby celne i inne właściwe organy ścigania zajmujące się zapobieganiem przestępstwom, ich wykrywaniem lub prowadzeniem postępowań przygotowawczych w ich sprawie, a także ewentualne punkty kontaktowe biur regionalnych i dwustronnych, takie jak urzędniczy łącznikowi i attaché oddelegowani do innych państw członkowskich, oraz odpowiednie unijne organy ścigania, takie jak Europol, mogłyby być reprezentowane w pojedynczych punktach kontaktowych. W interesie skutecznej koordynacji w skład pojedynczych punktów kontaktowych powinni jednak wchodzić co najmniej przedstawiciele jednostki krajowej Europolu, biura SIRENE i krajowego biura Interpolu, zgodnie z odpowiednimi aktami prawnymi unijnymi lub umową międzynarodową i niezależnie od tego, że niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wymiany informacji konkretnie uregulowanej takimi aktami prawnymi Unii.
- (30) Biorąc pod uwagę szczególne potrzeby transgranicznej współpracy organów ścigania, w tym postępowanie z danymi szczególnie chronionymi w tym kontekście, kluczowe jest, aby pracownicy pojedynczych punktów kontaktowych i właściwych organów ścigania dysponowali wiedzą i umiejętnościami niezbędnymi do wykonywania swoich funkcji na podstawie niniejszej dyrektywy w zgodny z prawem, skuteczny i efektywny sposób. W szczególności pracownikom pojedynczych punktów kontaktowych należy oferować odpowiednie i regularne szkolenia, zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym, które odpowiadają ich potrzebom zawodowym i szczególnemu kontekstowi, a także ułatwiają im kontakty z pojedynczymi punktami kontaktowymi i właściwymi organami ścigania z innych państw członkowskich, konieczne do stosowania przepisów określonych w niniejszej dyrektywie, a także należy zachęcać ich do korzystania z tych szkoleń. W związku z tym szczególną uwagę należy zwrócić na właściwe wykorzystanie narzędzi przetwarzania danych i systemów informatycznych, na przekazywanie wiedzy na temat odpowiednich unijnych i krajowych ram prawnych w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony danych osobowych, współpracy organów ścigania i postępowania z informacjami poufnymi, a także na języki wskazane przez dane państwo jako języki, w których jego pojedynczy punkt kontaktowy jest w stanie wymieniać informacje, aby pomóc w przezwyciężeniu barier językowych. Aby oferować te szkolenia, państwa członkowskie powinny również w stosownym przypadku korzystać ze szkoleń i odpowiednich narzędzi oferowanych przez Agencję Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL), ustanowioną rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2219 ⁽¹⁸⁾ rozważyć możliwość spędzenia przez pracowników organów ścigania tygodnia w Europolu oraz wykorzystywać odpowiednie oferty złożone w ramach programów i projektów finansowanych z budżetu Unii, takich jak program wymiany CEPOL-u.
- (31) Oprócz umiejętności technicznych i wiedzy prawnej, warunkiem wstępnym skutecznej i efektywnej transgranicznej współpracy organów ścigania na podstawie niniejszej dyrektywy jest wzajemne zaufanie i wspólne zrozumienie. Kontakty osobiste nabyte w ramach wspólnych operacji i dzielenie się wiedzą fachową ułatwiają budowanie zaufania i rozwijanie wspólnej unijnej kultury działań policyjnych. Państwa członkowskie powinny również rozważyć wspólne szkolenia i wymiany personelu, które koncentrują się na przekazywaniu wiedzy na temat metod pracy, podejść dochodzeniowych i struktur organizacyjnych właściwych organów ścigania w innych państwach członkowskich.
- (32) Aby zwiększyć udział w szkoleniach dla pracowników pojedynczych punktów kontaktowych i właściwych organów ścigania, państwa członkowskie mogłyby również rozważyć szczególne zachęty dla takich pracowników.

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2219 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) oraz zastępujące i uchylające decyzję Rady 2005/681/WSiSW (Dz.U. L 319 z 4.12.2015, s. 1).

- (33) Wdrożenie przez pojedyncze punkty kontaktowe i obsługa jednolitego elektronicznego systemu zarządzania sprawami posiadającego określone minimalne funkcje i zdolności są niezbędne, aby punkty te były w stanie wykonywać każde z zadań wynikających z niniejszej dyrektywy, w szczególności w odniesieniu do wymiany informacji. System zarządzania sprawami to system obiegu zadań umożliwiający pojedynczym punktom kontaktowym zarządzanie wymianą informacji. Pożądane jest, by przy opracowywaniu systemu zarządzania sprawami stosowano standard uniwersalnego formatu wiadomości ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 ⁽¹⁹⁾.
- (34) Zasady określone w dyrektywie (UE) 2016/680 mają zastosowanie do przetwarzania danych osobowych w systemie zarządzania sprawami. Przetwarzanie obejmuje przechowywanie. W celu zapewnienia jasności i skutecznej ochrony danych osobowych przepisy określone w tej dyrektywie powinny zostać doprecyzowane w niniejszej dyrektywie. W szczególności w odniesieniu do wymogu określonego w dyrektywie (UE) 2016/680, zgodnie z którym dane osobowe muszą być przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osób, których dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów ich przetwarzania, w niniejszej dyrektywie należy określić, że w przypadku gdy pojedynczy punkt kontaktowy otrzymuje wymieniane na podstawie niniejszej dyrektywy informacje zawierające dane osobowe, pojedynczy punkt kontaktowy powinien przechowywać dane osobowe w systemie zarządzania sprawami wyłącznie w takim zakresie, w jakim jest to konieczne i proporcjonalne do wykonywania przez niego jego zadań na podstawie niniejszej dyrektywy. Jeżeli nie ma to już miejsca, pojedynczy punkt kontaktowy powinien nieodwołalnie usunąć dane osobowe z systemu zarządzania sprawami. W celu zapewnienia, aby dane osobowe były przechowywane tylko tak długo, jak jest to konieczne i proporcjonalne, zgodnie z przepisami dotyczącymi terminów przechowywania i przeglądu określonymi w dyrektywie (UE) 2016/680, pojedynczy punkt kontaktowy powinien regularnie sprawdzać, czy wymogi te są nadal spełniane. W tym celu pierwszy przegląd powinien mieć miejsce nie później niż sześć miesięcy po zakończeniu wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy, tj. w momencie, w którym przekazano ostatnią informację lub gdy miała miejsce ostatnia związana z nią wymiana. Wymogi niniejszej dyrektywy dotyczące takiego przeglądu i usuwania nie powinny jednak wpływać na możliwość przechowywania przez organy krajowe odpowiedzialne za zapobieganie przestępstwom oraz ich wykrywanie i prowadzenie postępowań przygotowawczych w ich sprawie danych osobowych w krajowych aktach postępowania karnego na mocy prawa krajowego, zgodnie z prawem Unii, w szczególności z dyrektywą (UE) 2016/680.
- (35) Aby pomóc pojedynczym punktom kontaktowym i właściwym organom ścigania w wymianie informacji na podstawie niniejszej dyrektywy oraz wspierać wspólną europejską kulturę policyjną w obrębie państw członkowskich, państwa członkowskie powinny zachęcać do praktycznej współpracy między swoimi pojedynczymi punktami kontaktowymi a właściwymi organami ścigania. W szczególności Rada powinna co najmniej raz w roku organizować posiedzenia szefów pojedynczych punktów kontaktowych, z myślą o dzieleniu się doświadczeniami i najlepszymi praktykami w zakresie wymiany informacji do celów niniejszej dyrektywy. Inne formy współpracy powinny obejmować sporządzanie podręczników dotyczących wymiany informacji między organami ścigania, opracowywanie krajowych arkuszy informacyjnych na temat bezpośrednio i pośrednio dostępnych informacji, pojedynczych punktów kontaktowych, wyznaczonych organów ścigania i systemów językowych, lub inne dokumenty dotyczące wspólnych procedur, rozwiązywanie problemów związanych z przepływem pracy, podnoszenie świadomości na temat specyfiki odpowiednich ram prawnych oraz, w stosownych przypadkach, organizację spotkań między odpowiednimi pojedynczymi punktami kontaktowymi.
- (36) Aby umożliwić niezbędne monitorowanie i ocenę stosowania niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do gromadzenia i corocznego przekazywania Komisji pewnych danych dotyczących wdrażania niniejszej dyrektywy. Wymóg ten jest niezbędny w szczególności w celu zaradzenia brakowi porównywalnych danych ilościowych dotyczących transgranicznej wymiany istotnych informacji między właściwymi organami ścigania, a ponadto ułatwia on Komisji wypełnianie obowiązku sprawozdawczego w odniesieniu do wdrażania niniejszej dyrektywy. Dane wymagane w tym celu powinny być automatycznie generowane przez system zarządzania sprawami i aplikację SIENA.

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/818 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie ustanowienia ram interoperacyjności systemów informacyjnych UE w obszarze współpracy policyjnej i sądowej, azylu i migracji oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1726, (UE) 2018/1862 i (UE) 2019/816 (Dz.U. L 135 z 22.5.2019, s. 85).

- (37) Ze względu na transgraniczny charakter przestępczości transgranicznej i terroryzmu państwa członkowskie są zmuszone polegać na sobie nawzajem w zapobieganiu takim przestępstwom, wykrywaniu ich lub prowadzeniu postępowań przygotowawczych w ich sprawie. Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zapewnienie odpowiedniego i szybkiego przepływu informacji między właściwymi organami ścigania a Europolem, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na skalę i skutki działania możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii poprzez ustanowienie wspólnych zasad i wspólnej kultury wymiany informacji oraz za pomocą nowoczesnych narzędzi i kanałów komunikacji, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (38) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽²⁰⁾ skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał opinię 7 marca 2022 r.
- (39) Niniejsza dyrektywa opiera się na wartościach, na których opiera się Unia, określonych w art. 2 TUE, w tym na praworządności, wolności i demokracji. Respektuje również prawa podstawowe oraz chroni i przestrzega zasad uznanych w Kartie praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”), w szczególności prawa do wolności i bezpieczeństwa, do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych, jak określono odpowiednio w art. 6, 7 i 8 Karty, a także art. 16 TFUE. Wszelkie przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszej dyrektywy powinno ograniczać się do tego, co jest absolutnie niezbędne i proporcjonalne, oraz powinno podlegać jasnym warunkom, rygorystycznym wymogom i skutecznemu nadzorowi ze strony krajowych organów nadzorczych ustanowionych dyrektywą (UE) 2016/680 i Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, w stosownych przypadkach zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.
- (40) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i nie jest nią związana ani jej nie stosuje. Ponieważ niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszej dyrektywy – podejmuje decyzję, czy dokona jej transpozycji do swego prawa krajowego.
- (41) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do Irlandii zgodnie z art. 5 ust. 1 Protokołu nr 19 w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej, który jest załączony do TUE i do TFUE, oraz art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE ⁽²¹⁾.
- (42) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²²⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. H decyzji Rady 1999/437/WE ⁽²³⁾.
- (43) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽²⁴⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. H decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/149/WSiSW ⁽²⁵⁾.

⁽²⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

⁽²¹⁾ Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

⁽²²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽²³⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽²⁴⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁵⁾ Decyzja Rady 2008/149/WSiSW z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 50).

- (44) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza dyrektywa stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽²⁶⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. H decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/349/UE⁽²⁷⁾,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zharmonizowane zasady odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji między właściwymi organami ścigania do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie.

W szczególności niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące:

- a) wniosków o informacje składanych do pojedynczych punktów kontaktowych ustanowionych lub wyznaczonych przez państwa członkowskie, w szczególności dotyczące treści takich wniosków, udzielania informacji na podstawie takich wniosków, języków roboczych pojedynczych punktów kontaktowych, obowiązkowych terminów na dostarczenie informacji, których dotyczy wnioski, i powodów odmowy w odniesieniu do takich wniosków;
- b) udzielania przez państwo członkowskie, z własnej inicjatywy, istotnych informacji pojedynczym punktom kontaktowym lub właściwym organom ścigania innych państw członkowskich, w szczególności sytuacji, w jakich udziela się takich informacji, oraz sposobu ich udzielania;
- c) domyślnego kanału komunikacji, który ma być wykorzystywany do wszelkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy, oraz informacji udzielanych pojedynczym punktom kontaktowym w związku z wymianą informacji bezpośrednio między właściwymi organami ścigania;
- d) ustanowienia lub wyznaczenia i organizacji, zadań, składu i zdolności pojedynczego punktu kontaktowego każdego państwa członkowskiego, w tym w zakresie wdrażania i stosowania jednolitego elektronicznego systemu zarządzania sprawami, do celów wykonywania ich zadań na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do wymiany informacji między właściwymi organami ścigania do celów zapobiegania przestępstwom, które są szczegółowo regulowane innymi aktami prawnymi Unii, wykrywania tych przestępstw lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie. Bez uszczerbku dla swoich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy i innych aktów prawnych Unii państwa członkowskie mogą przyjmować lub utrzymywać przepisy w większym stopniu ułatwiające wymianę informacji z właściwymi organami ścigania w innych państwach członkowskich do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, w tym w drodze dwustronnych lub wielostronnych porozumień.

⁽²⁶⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽²⁷⁾ Decyzja Rady 2011/349/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się w szczególności do współpracy sądowej w sprawach karnych i współpracy policji (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 1).

3. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje w żaden sposób państw członkowskich do:
- uzyskiwania informacji za pomocą środków przymusu;
  - przechowywania informacji wyłącznie w celu udzielania ich właściwym organom ścigania innych państw członkowskich;
  - udzielania informacji właściwym organom ścigania innych państw członkowskich w celu wykorzystania tych informacji jako dowodów w postępowaniu sądowym.
4. Niniejsza dyrektywa nie ustanawia prawa do wykorzystywania informacji udzielonych zgodnie z niniejszą dyrektywą jako dowodów w postępowaniu sądowym. Państwo członkowskie udzielające informacji może wyrazić zgodę na ich wykorzystanie jako dowodu w postępowaniu sądowym.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- „właściwy organ ścigania” oznacza każdy organ policyjny, celny lub inny organ państw członkowskich właściwy na mocy prawa krajowego do wykonywania władzy i stosowania środków przymusu w celu zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, lub każdy organ, który uczestniczy we wspólnych podmiotach utworzonych przez co najmniej dwa państwa członkowskie w celu zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, jednakże z wyłączeniem agencji lub jednostek zajmujących się głównie kwestiami bezpieczeństwa narodowego i oficerów łącznikowych oddelegowanych zgodnie z art. 47 konwencji wykonawczej do układu z Schengen;
- „wyznaczony organ ścigania” oznacza właściwy organ ścigania, który jest upoważniony do składania wniosków o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych innych państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 1;
- „poważne przestępstwo” oznacza jedno z poniższych:
  - przestępstwo, o którym mowa w art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW ⁽²⁸⁾;
  - przestępstwo, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lub 2 rozporządzenia (UE) 2016/794;
- „informacje” oznaczają wszelkie treści dotyczące co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, faktów lub okoliczności istotnych dla właściwych organów ścigania do celów wykonywania przez nie zadań wynikających z prawa krajowego w zakresie zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie, w tym dane wywiadowcze dotyczące przestępstw;
- „informacje dostępne” oznaczają informacje dostępne bezpośrednio oraz informacje dostępne pośrednio;
- „informacje dostępne bezpośrednio” oznaczają informacje przechowywane w bazie danych, do których dostęp może uzyskać pojedynczy punkt kontaktowy lub właściwy organ ścigania państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o informacje;
- „informacje dostępne pośrednio” oznaczają informacje, które pojedynczy punkt kontaktowy lub właściwy organ ścigania państwa członkowskiego, do którego zwrócono się o informacje, mogą uzyskać od innych organów publicznych lub podmiotów prywatnych mających siedzibę w tym państwie członkowskim, jeżeli jest to dozwolone na mocy prawa krajowego i zgodne z tym prawem, bez zastosowania środków przymusu;
- „dane osobowe” oznaczają dane osobowe zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2016/680.

⁽²⁸⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1).

Artykuł 3

Zasady dotyczące wymiany informacji

W odniesieniu do wszelkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy każde państwo członkowskie zapewnia, aby:

- a) informacje dostępne mogły być udzielane pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwym organom ścigania innych państw członkowskich („zasada dostępności”);
- b) warunki zwracania się o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych i właściwych organów ścigania innych państw członkowskich oraz udzielania im informacji były równoważne warunkom mającym zastosowanie do zwracania się o podobne informacje i udzielania takich informacji w tym państwie członkowskim („zasada równoważnego dostępu”);
- c) informacje przekazane jego pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwym organom ścigania, oznaczone jako poufne były chronione zgodnie z wymogami określonymi w jego prawie krajowym zapewniającymi podobny poziom poufności jak w prawie krajowym państwa członkowskiego, które przekazało informacje („zasada poufności”);
- d) w przypadku gdy informacje, których dotyczy wnioski, zostały pierwotnie uzyskane od innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, udzielało ono takich informacji innemu państwu członkowskiemu lub Europolowi wyłącznie za zgodą państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, które początkowo udzieliły tych informacji, i przestrzegając warunków regulujących ich wykorzystanie nałożonych przez te państwa („zasada własności danych”);
- e) dane osobowe wymieniane na podstawie niniejszej dyrektywy, które okazały się niedokładne, niekompletne lub nieaktualne, zostały usunięte lub sprostowane lub aby ich przetwarzanie było ograniczone, stosownie do przypadku, oraz aby każdy odbiorca był niezwłocznie powiadamiany („zasada wiarygodności danych”).

ROZDZIAŁ II

WYMIANA INFORMACJI ZA POŚREDNICTWEM POJEDYNCZYCH PUNKTÓW KONTAKTOWYCH

Artykuł 4

Wnioski o informacje składane do pojedynczych punktów kontaktowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioski o informacje składane przez ich pojedynczy punkt kontaktowy oraz – w przypadkach przewidzianych w ich prawie krajowym – wyznaczone organy ścigania do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego były zgodne z wymogami określonymi w ust. 2–6.

Państwa członkowskie przedkładają Komisji wykaz wyznaczonych przez siebie organów ścigania. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o zmianach w tym wykazie. Komisja publikuje wykazy i wszelkie ich aktualizacje w internecie.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji gdy, wyznaczone przez nie organy ścigania przedkładają wnioski o informacje do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego przesyłały jednocześnie kopie tych wniosków do swojego pojedynczego punktu kontaktowego.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić wyznaczonym przez siebie organom ścigania na nieprzesyłanie, w indywidualnych przypadkach, kopii wniosku o informacje do swojego pojedynczego punktu kontaktowego w tym samym czasie, w którym jest on przedkładany pojedynczemu punktowi kontaktowemu innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1, jeżeli zagrażałoby to co najmniej jednemu z poniższych:

- a) prowadzonemu postępowaniu przygotowawczemu w bardzo wrażliwej sprawie, w przypadku którego przetwarzanie informacji wymaga odpowiedniego poziomu poufności;
- b) przypadkom związanym z terroryzmem, które nie obejmują sytuacji zarządzania sytuacjami wyjątkowymi ani sytuacji zarządzania kryzysowego;
- c) bezpieczeństwu osoby fizycznej.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioski o informacje były składane do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego wyłącznie w przypadku, gdy istnieją obiektywne powody, by sądzić, że:

- a) informacje, których dotyczy wnioski, są niezbędne i proporcjonalne do osiągnięcia celu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 akapit pierwszy; oraz
- b) informacje, których dotyczy wnioski, są dostępne dla tego innego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby w każdym wniosku o informacje składanym do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego określano, czy jest on pilny, a jeśli tak, aby podawano powody pilnego charakteru. Takie wnioski o informacje uznaje się za pilne, jeżeli biorąc pod uwagę wszystkie istotne fakty i okoliczności danej sprawy, istnieją obiektywne powody, by sądzić, że informacja, której dotyczy wniosek, spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:

- a) ma zasadnicze znaczenie dla zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego państwa członkowskiego;
- b) jest niezbędna, aby zapobiec bezpośredniemu zagrożeniu życia lub integralności cielesnej osoby;
- c) jest niezbędna do przyjęcia decyzji, która może wiązać się z utrzymaniem środków ograniczających polegających na pozbawieniu wolności;
- d) istnieje w odniesieniu do niej bezpośrednie ryzyko, że utraci znaczenie, jeżeli nie zostanie udzielona w trybie pilnym, i uznaje się ją za istotną do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioski o informacje składane do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego zawierały wszelkie niezbędne dane umożliwiające ich odpowiednie i szybkie rozpatrywanie zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym co najmniej następujące elementy:

- a) specyfikację informacji, których dotyczy wnioski, tak szczegółową, jak to racjonalnie możliwe w danych okolicznościach;
- b) opis celu, w którym składa się wniosek o informacje, w tym opis faktów i wskazanie przestępstwa będącego podstawą wniosku;
- c) obiektywne powody, dla których sądzi się, że informacje, których dotyczy wnioski, są dostępne państwu członkowskiemu, do którego skierowano wnioski;
- d) wyjaśnienie związku między celem, dla którego żąda się informacji, a osobą fizyczną lub prawną lub podmiotem, których dotyczą te informacje, w stosownych przypadkach;
- e) powody, dla których wnioski uznaje się za pilne, w stosownych przypadkach, zgodnie z ust. 4;
- f) ograniczenia dotyczące wykorzystania informacji, których dotyczy wnioski, do celów innych niż te, dla których wystąpiono o nie.

6. Państwa członkowskie zapewniają, aby wnioski o informacje były składane do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego w jednym z języków wymienionych w wykazie ustanowionym przez to inne państwo członkowskie zgodnie z art. 11.

Artykuł 5

Udzielanie informacji na podstawie wniosków składanych do pojedynczych punktów kontaktowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy udzielał informacji, o które wnioskuje się zgodnie z art. 4, jak najszybciej, a w każdym razie w następujących terminach, w stosownych przypadkach:

- a) osiem godzin – w przypadku pilnych wniosków dotyczących informacji dostępnych bezpośrednio;
- b) trzy dni kalendarzowe – w przypadku pilnych wniosków dotyczących informacji dostępnych pośrednio;
- c) siedem dni kalendarzowych – w przypadku wszystkich innych wniosków.

Bieg terminów określonych w akapicie pierwszym rozpoczyna się w momencie otrzymania wniosku o informacje.

2. W przypadku gdy na podstawie prawa krajowego zgodnie z art. 9 państwo członkowskie może udzielić informacji, których dotyczy wnioski, dopiero po uzyskaniu zgody organu sądowego, to państwo członkowskie może odstąpić od terminów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu, o ile jest to konieczne do uzyskania takiej zgody. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy wykonał obie poniższe czynności:

- a) niezwłocznie poinformował pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego o spodziewanym opóźnieniu, określając długość spodziewanego opóźnienia i jego powody;
- b) następnie informował pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego na bieżąco i udzielił informacji, których dotyczy wnioski, jak najszybciej po uzyskaniu zgody organu sądowego.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy udzielał informacji, o które wnioskuje się zgodnie z art. 4, pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub, w stosownych przypadkach, wyznaczonemu organowi ścigania wnioskującego państwa członkowskiego w języku, w którym złożono dany wniosek o informacje, zgodnie z art. 4 ust. 6.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy przekazuje informacje, których dotyczy wnioski, wyznaczonemu organowi ścigania wnioskującego państwa członkowskiego, przesyłał on równocześnie kopię tych informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie mogą zezwolić swojemu pojedynczemu punktowi kontaktowemu na nieprzesyłanie kopii informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu innego państwa członkowskiego w momencie udzielania tych informacji wyznaczonym organom ścigania tego innego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym artykułem, jeżeli zagrażałoby to co najmniej jednemu z poniższych:

- a) trwającemu postępowaniu przygotowawczemu w bardzo wrażliwej sprawie, w przypadku którego przetwarzanie informacji wymaga odpowiedniego poziomu poufności;
- b) przypadkom związanym z terroryzmem, które nie obejmują sytuacji zarządzania sytuacjami wyjątkowymi ani sytuacji zarządzania kryzysowego;
- c) bezpieczeństwu osoby fizycznej.

Artykuł 6

Odmowa w odniesieniu do wniosków o informacje

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy odmawiał udzielenia informacji, o które wnioskuje się zgodnie z art. 4, wyłącznie w przypadku gdy zastosowanie ma którykolwiek z następujących powodów:

- a) informacje, których dotyczy wnioski, nie są dostępne pojedynczemu punktowi kontaktowemu ani właściwym organom ścigania państwa członkowskiego, do którego skierowano wnioski;
- b) wniosek o informacje nie spełnia wymogów określonych w art. 4;
- c) odmówiono wydania zgody organu sądowego wymaganej na podstawie prawa krajowego państwa członkowskiego, do którego skierowano wnioski, zgodnie z art. 9;
- d) informacje, których dotyczy wnioski, stanowią dane osobowe inne niż dane należące do kategorii danych osobowych, o których mowa w art. 10 lit. b);
- e) uznano, że informacje, których dotyczy wnioski, są niedokładne, niekompletne lub nieaktualne i nie mogą zostać przekazane zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy (UE) 2016/680;
- f) istnieją obiektywne powody, by sądzić, że udzielenie informacji, których dotyczy wnioski:
  - (i) byłoby sprzeczne z podstawowymi interesami bezpieczeństwa narodowego państwa członkowskiego, do którego skierowano wnioski, lub naruszałoby te interesy;
  - (ii) zagrażałoby powodzeniu trwającego postępowania przygotowawczego w sprawie przestępstwa lub bezpieczeństwu osoby fizycznej;
  - (iii) spowodowałoby nadmierną szkodę dla chronionych ważnych interesów osoby prawnej;

- g) wniosek dotyczy:
- (i) przestępstwa zagrożonego zgodnie z prawem państwa członkowskiego, do którego skierowany jest wniosek, karą pozbawienia wolności na maksymalny okres nie dłuższy niż jeden rok, lub
  - (ii) sprawy, która w świetle prawa państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, nie stanowi przestępstwa;
- h) informacje, których dotyczy wniosek, początkowo uzyskano od innego państwa członkowskiego lub od państwa trzeciego i to państwo członkowskie lub państwo trzecie nie wyraziły zgody na ich udzielenie.

Państwa członkowskie z należytą starannością oceniają, czy wniosek o informacje przedłożony ich pojedynczemu punktowi kontaktowemu jest zgodny z wymogami określonymi w art. 4, w szczególności w odniesieniu do tego, czy doszło do oczywistego naruszenia praw podstawowych.

Odrzucenie wniosku o informacje może dotyczyć wyłącznie tej części informacji, których dotyczy wniosek, do której odnoszą się powody określone w akapicie pierwszym, i w stosownych przypadkach nie może wpływać na obowiązek udzielenia pozostałych części informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy informował o odrzuceniu wniosku o informacje pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego, podając powody odmowy, w terminach przewidzianych w art. 5 ust. 1.

3. W stosownych przypadkach państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy niezwłocznie zwracał się do pojedynczego punktu kontaktowego lub, w stosownych przypadkach, do wyznaczonego organu ścigania wnioskującego państwa członkowskiego o wyjaśnienia lub uściślenia niezbędne do rozpatrzenia wniosku o informacje, w odniesieniu do którego w przeciwnym razie musiałyby nastąpić odmowa.

Bieg terminów określonych w art. 5 ust. 1, zawieszają się od momentu otrzymania przez pojedynczy punkt kontaktowy lub, w stosownych przypadkach, wyznaczony organ ścigania wnioskującego państwa członkowskiego wniosku o wyjaśnienia lub uściślenia do momentu dostarczenia wyjaśnień lub uściśleń, o które się zwrócono.

4. Odmowy w odniesieniu do wniosków o informacje, powody odmowy, wnioski o wyjaśnienia lub uściślenia i wyjaśnienia lub uściślenia, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, jak również wszelką inną komunikację dotyczącą wniosków o informacje składanych do pojedynczego punktu kontaktowego innego państwa członkowskiego przekazuje się w języku, w którym złożono dany wniosek, zgodnie z art. 4 ust. 6.

ROZDZIAŁ III

INNA WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 7

Udzielanie informacji z własnej inicjatywy

1. Państwa członkowskie mogą z własnej inicjatywy, za pośrednictwem swojego pojedynczego punktu kontaktowego lub swoich właściwych organów ścigania, przekazywać dostępne im informacje pojedynczym punktom kontaktowym lub właściwym organom ścigania innych państw członkowskich, jeżeli istnieją obiektywne powody, by sądzić, że takie informacje mogą być istotne dla tych innych państw członkowskich do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania udzielały, z własnej inicjatywy, dostępnych im informacji pojedynczym punktom kontaktowym lub właściwym organom ścigania innych państw członkowskich, jeżeli istnieją obiektywne powody, by sądzić, że takie informacje mogą być istotne dla tych innych państw członkowskich do celów zapobiegania przestępstwom, ich wykrywania lub prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie. Obowiązek taki jednak nie istnieje, o ile do takich informacji mają zastosowanie powody, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c) lub f).

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania udzielają z własnej inicjatywy informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu innego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 lub 2, czyniły to w jednym z języków wymienionych w wykazie ustanowionym przez to inne państwo członkowskie zgodnie z art. 11.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy udziela z własnej inicjatywy informacji właściwemu organowi ścigania innego państwa członkowskiego, przesyłał on równocześnie kopię tych informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego innego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich właściwe organy ścigania udzielają z własnej inicjatywy informacji innemu państwu członkowskiemu, przesyłały one równocześnie kopię tych informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu ich państwa członkowskiego oraz, w stosownych przypadkach, pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego innego państwa członkowskiego.

4. Państwa członkowskie mogą zezwolić swoim właściwym organom ścigania na nieprzesyłanie kopii informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu ich państwa członkowskiego lub pojedynczemu punktowi kontaktowemu innego państwa członkowskiego w momencie udzielania tych informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwym organom ścigania tego innego państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym artykułem, jeżeli zagrażałoby to co najmniej jednemu z poniższych:

- a) prowadzonemu postępowaniu przygotowawczemu w bardzo wrażliwej sprawie, w przypadku którego przetwarzanie informacji wymaga odpowiedniego poziomu poufności;
- b) przypadkom związanym z terroryzmem, które nie obejmują sytuacji zarządzania sytuacjami wyjątkowymi ani sytuacji zarządzania kryzysowego;
- c) bezpieczeństwu osoby fizycznej.

Artykuł 8

Wymiana informacji w odpowiedzi na wnioski składane bezpośrednio do właściwych organów ścigania

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy składa wniosek o informacje bezpośrednio do właściwego organu ścigania innego państwa członkowskiego, przesyłał on równocześnie kopię tego wniosku pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego innego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy jeden z ich właściwych organów ścigania udziela informacji na podstawie takiego wniosku, przesyłał on równocześnie kopię tych informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu swojego państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy jeden z ich właściwych organów ścigania składa wniosek o informacje lub udziela informacji na podstawie takiego wniosku bezpośrednio właściwemu organowi ścigania innego państwa członkowskiego, przesyłał równocześnie kopię tego wniosku lub tych informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu swojego państwa członkowskiego i pojedynczemu punktowi kontaktowemu tego innego państwa członkowskiego.

3. Państwa członkowskie mogą zezwolić swoim pojedynczym punktom kontaktowym lub właściwym organom ścigania na nieprzesyłanie kopii wniosków lub informacji, o których mowa w ust. 1 lub 2, jeżeli zagrażałoby to co najmniej jednemu z poniższych:

- a) prowadzonemu postępowaniu przygotowawczemu w bardzo wrażliwej sprawie, w przypadku którego przetwarzanie informacji wymaga odpowiedniego poziomu poufności;
- b) przypadkom związanym z terroryzmem, które nie obejmują sytuacji zarządzania sytuacjami wyjątkowymi ani sytuacji zarządzania kryzysowego;
- c) bezpieczeństwu osoby fizycznej.

ROZDZIAŁ IV

DODATKOWE ZASADY DOTYCZĄCE UDZIELANIA INFORMACJI NA PODSTAWIE ROZDZIAŁÓW II I III

Artykuł 9

Zgoda organu sądowego

1. Państwo członkowskie nie wymaga zgody organu sądowego w celu udzielenia informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwym organom ścigania innych państw członkowskich na podstawie rozdziału II lub III, jeżeli jego prawo krajowe nie wymaga takiej zgody organu sądowego do udzielania podobnych informacji w tym państwie członkowskim.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich prawo krajowe wymaga zgody organu sądowego na udzielanie informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwym organom ścigania innego państwa członkowskiego na podstawie rozdziału II lub III, ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania niezwłocznie podejmowały wszelkie niezbędne kroki zgodnie ze swoim prawem krajowym w celu jak najszybszego uzyskania takiej zgody organu sądowego.
3. Wnioski o zgodę organu sądowego, o której mowa w ust. 2, są oceniane i rozstrzygane zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego właściwego organu sądowego.

Artykuł 10

Dodatkowe zasady dotyczące informacji stanowiących dane osobowe

Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania udzielają na podstawie rozdziału II lub III informacji, które stanowią dane osobowe:

- a) dane osobowe były dokładne, kompletne i aktualne zgodnie z art. 7 ust. 2 dyrektywy (UE) 2016/680;
- b) kategorie danych osobowych przekazywanych w podziale na kategorie osób, których dane dotyczą, były ograniczone do kategorii wymienionych w sekcji B załącznika II do rozporządzenia (UE) 2016/794 oraz były niezbędne i proporcjonalne do osiągnięcia celu wniosku;
- c) ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania przekazywały także – równocześnie i w miarę możliwości – niezbędne elementy umożliwiające pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub właściwemu organowi ścigania innego państwa członkowskiego ocenę dokładności, kompletności i wiarygodności danych osobowych, jak również stopnia aktualności tych danych.

Artykuł 11

Wykaz języków

1. Państwa członkowskie ustanawiają i aktualizują wykaz zawierający co najmniej jeden język, w którym ich pojedynczy punkt kontaktowy jest w stanie wymieniać informacje. Wykaz ten musi obejmować język angielski.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz, o którym mowa w ust. 1, oraz wszelkie jego aktualizacje. Komisja publikuje w internecie zestawienie tych wykazów i aktualizuje je.

Artykuł 12

Udzielanie informacji Europolicy

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania wysyłają wnioski o informacje, udzielają informacji na podstawie takich wniosków lub udzielają informacji z własnej inicjatywy na podstawie rozdziału II lub III niniejszej dyrektywy, personel ich pojedynczego punktu kontaktowego lub właściwych organów ścigania oceniał również, indywidualnie dla każdego przypadku i z zastrzeżeniem art. 7 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2016/794, czy konieczne jest równoczesne przesłanie kopii wniosku o informacje lub udzielonych informacji Europolicy, o ile informacje, których dotyczy komunikacja, dotyczą przestępstw wchodzących w zakres celów Europolu zgodnie z art. 3 rozporządzenia (UE) 2016/794.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku przesłania Europolowi kopii wniosku o informacje lub kopii informacji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu Europol był należycie informowany o celach przetwarzania tych informacji oraz o wszelkich możliwych ograniczeniach tego przetwarzania zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) 2016/794. Państwa członkowskie zapewniają, aby informacje pierwotnie uzyskane od innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego były przesyłane do Europolu zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu tylko wtedy, gdy to inne państwo członkowskie lub to państwo trzecie wyraziło na to zgodę.

Artykuł 13

Bezpieczny kanał komunikacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy lub ich właściwe organy ścigania korzystały z aplikacji sieci bezpiecznej wymiany informacji (SIENA) Europolu w celu wysyłania wniosków o informacje, udzielania informacji na podstawie takich wniosków lub udzielania informacji z własnej inicjatywy na podstawie rozdziału II lub III lub art. 12.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić swojemu pojedynczemu punktowi kontaktowemu lub swoim właściwym organom ścigania na niekorzystanie z aplikacji SIENA w celu wysyłania wniosków o udzielenie informacji, udzielania informacji na podstawie takich wniosków lub udzielania informacji z własnej inicjatywy na podstawie rozdziału II lub III lub art. 12 w co najmniej jednym z następujących przypadków:

- a) wymiana informacji wymaga zaangażowania państw trzecich lub organizacji międzynarodowych lub istnieją obiektywne powody, by sądzić, że konieczne będzie zaangażowanie państw trzecich lub organizacji międzynarodowych na późniejszym etapie, w tym za pośrednictwem kanału komunikacyjnego Interpolu;
- b) pilny charakter wniosku o informacje wymaga tymczasowego wykorzystania innego kanału komunikacji;
- c) nieoczekiwany incydent techniczny lub operacyjny uniemożliwia ich pojedynczym punktom kontaktowym lub ich właściwym organom ścigania wykorzystanie aplikacji SIENA do wymiany informacji.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy i wszystkie ich właściwe organy ścigania, które mogą być zaangażowane w wymianę informacji na podstawie niniejszej dyrektywy, były bezpośrednio połączone z aplikacją SIENA, w tym, w stosownych przypadkach, za pośrednictwem urządzeń mobilnych.

ROZDZIAŁ V

POJEDYNCZY PUNKT KONTAKTOWY DO CELÓW WYMIANY INFORMACJI MIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 14

Ustanowienie lub wyznaczenie oraz zadania i zdolności pojedynczych punktów kontaktowych

1. Każde państwo członkowskie ustanawia lub wyznacza pojedynczy punkt kontaktowy. Pojedynczy punkt kontaktowy jest centralnym podmiotem odpowiedzialnym za koordynację i ułatwianie wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy był wyposażony i uprawniony do wykonywania co najmniej wszystkich następujących zadań:

- a) przyjmowania i oceny wniosków o informacje składanych zgodnie z art. 4 w językach zgłoszonych zgodnie z art. 11 ust. 2;
- b) kierowania wniosków o informacje do odpowiednich właściwych organów ścigania oraz, w razie potrzeby, koordynowania między nimi rozpatrywania takich wniosków i udzielania informacji w odpowiedzi na takie wnioski;
- c) koordynowania analizy i struktury informacji w celu przekazania ich pojedynczym punktom kontaktowym oraz, w stosownych przypadkach, właściwym organom ścigania innych państw członkowskich;

- d) udzielania informacji, w odpowiedzi na wniosek lub z własnej inicjatywy, innym państwom członkowskim zgodnie z art. 5 i 7;
  - e) odmawiania udzielenia informacji zgodnie z art. 6 oraz, w razie potrzeby, zwracania się o wyjaśnienia lub uściślenia zgodnie z art. 6 ust. 3;
  - f) wysyłania wniosków o informacje do pojedynczych punktów kontaktowych innych państw członkowskich zgodnie z art. 4 oraz, w razie potrzeby, udzielania wyjaśnień lub uściśleń zgodnie z art. 6 ust. 3.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby:
- a) ich pojedynczy punkt kontaktowy
    - (i) miał dostęp do wszystkich informacji dostępnych ich właściwym organom ścigania, o ile jest to niezbędne do wykonywania jego zadań wynikających z niniejszej dyrektywy;
    - (ii) wykonywał swoje zadania przez całą dobę 7 dni w tygodniu;
    - (iii) dysponował wykwalifikowanym personelem, odpowiednim sprzętem, zasobami technicznymi i finansowymi, infrastrukturą i zdolnościami, w tym w zakresie tłumaczeń pisemnych, niezbędnymi do należytego, skutecznego i sprawnego wykonywania zadań zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym, w stosownych przypadkach, z dotrzymaniem terminów określonych w art. 5 ust. 1;
  - b) organy sądowe właściwe do wydawania zgody organu sądowego, wymaganej na mocy prawa krajowego zgodnie z art. 9, były dostępne na wezwanie dla pojedynczego punktu kontaktowego przez całą dobę 7 dni w tygodniu.
4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję w terminie jednego miesiąca od ustanowienia lub wyznaczenia swojego pojedynczego punktu kontaktowego. Informują one Komisję o zmianach dotyczących ich pojedynczego punktu kontaktowego.

Komisja publikuje te powiadomienia, jak również wszelkie ich aktualizacje, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 15

Organizacja, skład i szkolenia

1. Państwa członkowskie określają organizację i skład swojego pojedynczego punktu kontaktowego w taki sposób, aby mógł on wykonywać swoje zadania wynikające z niniejszej dyrektywy w sposób efektywny i skuteczny.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w skład ich pojedynczego punktu kontaktowego wchodził personel ich właściwych organów ścigania, których zaangażowanie jest niezbędne do odpowiedniej i szybkiej wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy, w tym pracownicy co najmniej następujących podmiotów, o ile dane państwo członkowskie jest zobowiązane zgodnie z odpowiednimi przepisami ustawowymi lub umowami międzynarodowymi do ustanowienia lub wyznaczenia takich jednostek lub biur:
  - a) jednostki krajowej Europolu ustanowionej na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) 2016/794;
  - b) biura SIRENE ustanowionego na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1862;
  - c) krajowego biura Interpolu ustanowionego na podstawie art. 32 Statutu Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – Interpol.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby personel ich pojedynczego punktu kontaktowego posiadał odpowiednie kwalifikacje do wykonywania swoich zadań zgodnie z niniejszą dyrektywą. W tym celu państwa członkowskie zapewniają personelowi swojego pojedynczego punktu kontaktowego dostęp do odpowiednich i regularnych szkoleń, w szczególności w zakresie:
  - a) korzystania z narzędzi przetwarzania danych wykorzystywanych w pojedynczym punkcie kontaktowym, w szczególności aplikacji SIENA i systemu zarządzania sprawami;
  - b) stosowania prawa Unii i prawa krajowego istotnych dla działalności pojedynczego punktu kontaktowego na podstawie niniejszej dyrektywy, w szczególności w zakresie ochrony danych osobowych, w tym dyrektywy (UE) 2016/680, w zakresie współpracy transgranicznej między organami ścigania, w tym niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) 2016/794, oraz w zakresie postępowania z informacjami poufnymi;

- c) posługiwania się językami ujętymi w wykazie ustanowionym przez dane państwo członkowskie zgodnie z art. 11.

Artykuł 16

System zarządzania sprawami

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy wdrożył i obsługiwał jednolity elektroniczny system zarządzania sprawami jako repozytorium, które umożliwi pojedynczemu punktowi kontaktowemu wykonywanie zadań wynikających z niniejszej dyrektywy. System zarządzania sprawami musi mieć co najmniej wszystkie następujące funkcje i zdolności:

- a) rejestrowanie przychodzących i wychodzących wniosków o informacje, o których mowa w art. 5 i 8, a także wszelkiej innej komunikacji w odniesieniu do takich wniosków prowadzonej z pojedynczymi punktami kontaktowymi oraz, w stosownych przypadkach, z właściwymi organami ścigania innych państw członkowskich, w tym informacji o odmowie rozpatrzenia wniosku o udzielenie informacji oraz wniosków o wyjaśnienia lub uściślenia i udzielenia wyjaśnień lub uściśleń, o których mowa odpowiednio w art. 6 ust. 2 i 3;
- b) rejestrowanie komunikacji między pojedynczym punktem kontaktowym a właściwymi organami ścigania zgodnie z art. 14 ust. 2 lit. b);
- c) rejestrowanie udzielania informacji pojedynczemu punktowi kontaktowemu oraz, w stosownych przypadkach, właściwym organom ścigania innych państw członkowskich zgodnie z art. 5, 7 i 8;
- d) kontrolę krzyżową przychodzących wniosków o informacje, o których mowa w art. 5 i 8, z informacjami dostępnymi pojedynczemu punktowi kontaktowemu, w tym informacjami udzielonymi zgodnie z art. 5 ust. 3 akapit drugi i art. 7 ust. 3 akapit drugi oraz innymi istotnymi informacjami zapisanymi w systemie zarządzania sprawami;
- e) zapewnienie odpowiednich i szybkich działań następczych w związku z przychodzącymi wnioskami o informacje, o których mowa w art. 4, w szczególności w celu dotrzymania określonych w art. 5 terminów udzielania informacji, których dotyczy wnioski;
- f) interoperacyjność z aplikacją SIENA, zapewniając w szczególności możliwość bezpośredniego rejestrowania w systemie zarządzania sprawami przychodzącej komunikacji za pośrednictwem aplikacji SIENA oraz możliwość bezpośredniego wysyłania z systemu zarządzania sprawami wychodzącej komunikacji za pośrednictwem aplikacji SIENA;
- g) tworzenie statystyk dotyczących wymiany informacji na podstawie niniejszej dyrektywy do celów oceny i monitorowania, w szczególności do celów art. 18;
- h) rejestrowanie dostępu i innych operacji przetwarzania w związku z informacjami zawartymi w systemie zarządzania sprawami do celów rozliczalności i cyberbezpieczeństwa, zgodnie z art. 25 dyrektywy (UE) 2016/680.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkim ryzykiem w cyberprzestrzeni związanym z systemem zarządzania sprawami, w szczególności w odniesieniu do jego struktury, zarządzania nim i kontroli nad nim, zarządzano oraz zaradzano mu w sposób rozważny i skuteczny oraz aby przewidziane były odpowiednie zabezpieczenia przed nieuprawnionym dostępem i nadużyciami.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby system zarządzania sprawami zawierał dane osobowe jedynie tak długo, jak długo jest to konieczne i proporcjonalne, aby pojedynczy punkt kontaktowy wykonywał zadania powierzone mu na podstawie niniejszej dyrektywy, oraz aby zawarte w nim dane osobowe były następnie nieodwracalnie usuwane.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby ich pojedynczy punkt kontaktowy sprawdzał zgodność z ust. 3 po raz pierwszy nie później niż sześć miesięcy po zakończeniu wymiany informacji, a następnie regularnie.

Artykuł 17

Współpraca między pojedynczymi punktami kontaktowymi

1. Państwa członkowskie zachęcają do praktycznej współpracy między swoimi pojedynczymi punktami kontaktowymi a właściwymi organami ścigania do celów niniejszej dyrektywy.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby szefowie pojedynczych punktów kontaktowych spotykali się co najmniej raz w roku w celu oceny jakości współpracy między ich służbami, omówienia środków technicznych lub organizacyjnych niezbędnych w przypadku potencjalnych trudności oraz, w razie potrzeby, wyjaśnienia procedur.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 18

Statystyki

1. Do dnia 1 marca każdego roku każde państwo członkowskie przekazuje Komisji statystyki dotyczące wymiany informacji z innymi państwami członkowskimi, która miała miejsce w poprzednim roku kalendarzowym, na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby statystyki, o których mowa w ust. 1, obejmowały co najmniej:
  - a) liczbę wniosków o informacje złożonych przez ich pojedynczy punkt kontaktowy i, w stosownych przypadkach, przez ich właściwe organy ścigania;
  - b) liczbę wniosków o informacje otrzymanych przez ich pojedynczy punkt kontaktowy i ich właściwe organy ścigania oraz liczbę wniosków o informacje, na które udzieliły one odpowiedzi, w podziale na pilne i niepilne wnioski oraz państwa członkowskie, które otrzymały informacje;
  - c) liczbę wniosków o informacje rozpatrzonych odmownie na podstawie art. 6, w podziale na wnioskujące państwa członkowskie i podstawy odmowy;
  - d) liczbę przypadków, w których nastąpiło przekroczenie terminów, określonych w art. 5 ust. 1, ponieważ konieczne było uzyskanie zgody organu sądowego zgodnie z art. 5 ust. 2, w podziale na państwa członkowskie, które złożyły odnośne wnioski o informacje.
3. Komisja opracowuje minimalne statystyki przekazane przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 2 i udostępnia je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 19

Sprawozdania

1. Do dnia 12 czerwca 2026 r. i co pięć lat od dnia 12 czerwca 2027 r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia wykonanie niniejszej dyrektywy i zamieszcza szczegółowe informacje na temat sposobu, w jaki każde państwo członkowskie wdrożyło niniejszą dyrektywę. Przy sporządzaniu tego sprawozdania Komisja zwraca szczególną uwagę na skuteczność wymiany informacji między właściwymi organami ścigania, powody, dla których wnioski o udzielenie informacji zostały odrzucone, w szczególności w przypadku gdy wnioski wykraczają poza zakres celów niniejszej dyrektywy, oraz na zgodność z przepisami dotyczącymi ochrony danych i przekazywania informacji Europołowi.
2. Do dnia 12 czerwca 2027 r., a następnie co pięć lat Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia skuteczność niniejszej dyrektywy, w szczególności jej wpływ na współpracę organów ścigania, obowiązki określone w art. 14 ust. 3 lit. a) ppkt (iii) oraz ochronę danych osobowych. Komisja uwzględnia informacje przekazane przez państwa członkowskie oraz wszelkie inne istotne informacje związane z transpozycją i wykonaniem niniejszej dyrektywy, w tym, w stosownych przypadkach, praktyczne przeszkody utrudniające jej skuteczne wdrożenie. Na podstawie tej oceny Komisja podejmuje decyzję o odpowiednich działaniach następczych, w tym w stosownych przypadkach o wniosku ustawodawczym.

*Artykuł 20***Zmiany w konwencji wykonawczej do układu z Schengen**

Od dnia 12 grudnia 2024 r. części art. 39 i 46 konwencji wykonawczej do układu z Schengen, które nie zostały zastąpione decyzją ramową 2006/960/WSiSW, zastępuje się niniejszą dyrektywą w zakresie, w jakim artykuły te odnoszą się do wymiany informacji objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 21***Uchylenie**

Decyzja ramowa 2006/960/WSiSW traci moc z dniem 12 grudnia 2024 r.

Odesłania do tej decyzji ramowej traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku.

*Artykuł 22***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 12 grudnia 2024 r., przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego, państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 13 do dnia 12 czerwca 2027 r. Niezwłocznie przekazują one Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym i drugim przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 23***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 24***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 10 maja 2023 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca
R. METSOLA

W imieniu Rady
Przewodnicząca
J. ROSWALL

ZAŁĄCZNIK

TABELA KORELACJI

Decyzja ramowa Rady 2006/960/WSiSW	Niniejsza dyrektywa
art. 1	art. 1
art. 2	art. 2
art. 3	art. 3 i 9
art. 4	art. 5
art. 5	art. 4
art. 6	art. 11, 12 i 13
art. 7	art. 7 i 8
art. 8	art. 10
art. 9	art. 3
art. 10	art. 6
art. 11	art. 21
art. 12	art. 19
art. 13	art. 22